

נזהרים בהם לאכלם בטהרה **כְּקִדְשֵׁי הַמִּקְדָּשׁ** -
 כשאר קדשי מזבח:

פרק רביעי

דיני אנדרוגינוס

משנה א

אֲנֵדְרוּגִינוֹס שיש לו סימני זכר ונקבה כאחד **יֵשׁ בּוֹ דְרָכִים** - דינים שהוא **שְׁוֵה בָהֶם לְאִנְשִׁים**, **וְיֵשׁ בּוֹ דְרָכִים שְׁוֵה לְנָשִׁים**, **וְיֵשׁ בּוֹ דְרָכִים שְׁוֵה לְאִנְשִׁים וְנָשִׁים**, **וְיֵשׁ בּוֹ דְרָכִים אֵינּוּ שְׁוֵה לְאִנְשִׁים וְנָשִׁים**:

משנה ב

כִּיצַד שְׁוֵה אֲנֵדְרוּגִינוֹס לְאִנְשִׁים?

מְטַמֵּא משום זב כשזב ממנו **בְּלֶבֶן** - נוזל לבן כמי בצק של שעורים **כְּאִנְשִׁים**,
וּמֵתַעֲטָף בבגדים **כְּאִנְשִׁים** ולא בבגדי נשים,
וְנוֹשֵׂא אשה **אָבֵל לֹא נֹשֵׂא** לאיש **כְּאִנְשִׁים**,
וְאִמּוֹ כשילדה אותו **יוֹשֶׁבֶת עָלָיו בְּדָם טָהֵר** -
 שלשים ושלשה ימים לאחר ימי טומאתה **כְּאִנְשִׁים** -
 כדין יולדת זכר, **וְאִינוּ מוֹתִיחַד עִם הַנָּשִׁים כְּאִנְשִׁים**,
וְאִינוּ נֹזֵז עִם הַבְּנוֹת כאשר האב מת ואין הרבה נכסים, אלא מחזר על הפתחים עם הבנים,
כְּאִנְשִׁים¹⁵, **וְעוֹבֵר עַל בַּל תִּקְיָה** - "לא תקפוּ פֶּאֶת רֵאשֵׁיכֶם" (ויקרא יט, כז) **וּבַל תִּשְׁחִית** - "לא תִשְׁחִית אֶת פֶּאֶת זִקְנְךָ" (שם) **וּבַל תִּטְמֵא לְמֵתִים** - "לִנְפֶשׁ לֹא יִטְמָא בְּעַמְיּוֹ" (ויקרא כא, א), אם הוא כהן,
 מ"ב: **וְאִינוּ אוֹכֵל**. היינו חטאות ואשמות ומנחות, דבכולהו כתיב (ויקרא ו) "כל זכר בבני אהרן יאכלנה": **וְאִמּוֹ יוֹשֶׁבֶת עָלָיו בְּדָם טָמֵא**. שבועיים, כולדת נקבה:

ביאורים והרחבות

15. שנינו במשנה (בבא בתרא ט, א): מי שמת והניח בנים ובנות, בזמן שהנכסים מרובים (שיש בהם כדי מזון לבנות וירושה לבנים), הבנים יירשו והבנות ייזונו. הנכסים מועטין (שאינן בהם אלא כדי מזון הבנות בלבד), הבנות ייזונו והבנים ישאלו על הפתחים (יחזרו על הפתחים לבקש נדבות). ומלמדת המשנה כאן, שאם הנכסים מועטים, האנדרוגינוס אינו ניזון עם הבנות אלא יחזר על הפתחים כבנים.

ר' עובדיה מברטנורא
 אותם ביניהם: **כְּקִדְשֵׁי מִקְדָּשׁ**.
 כשאר קדשי מזבח. ואע"פ שאין עושין בהם עבודה הואיל ומכניסים אותם לעזרה מזדהרי בהו ולא אתו למכליניהו בטומאה. והלכה כחכמים: [אין פירוש רע"ב על פרק ד'. בעל תפארת ישראל כתב: יש דעות הרבה שהוא פרק ד' ממסכת בכורים]. **ד ב מטמא בלובן**. שהאיש מטמא בלובן, כדאיתא בזבים [פ"ב מ"א]: **ומתעטף כאנשים**. שלא ילבש שמלת אשה: **אבל לא נישא**. משום דהבא עליו כבא על הזכר [יבמות פ"ה מ"ו]: **ואמנו יושבת עליו בדם טוהר כאנשים**. בזכר, ולבסוף ארבעים ללידתו דמה טמא: **וְאִינוּ נִיזוֹן עִם הַבְּנוֹת**. בנכסים מועטים, כדתנן [ב"ב פרק ט' משנה ב'] בזמן שהנכסים מועטים - הבנות דוחין אוהו אצל הבנים: **וְחֵיִב בְּכָל הַמִּצְוֹת כְּאִנְשִׁים**. אפילו מצות עשה שהזמן גרמא שהנשים פטורות, הוא חייב: **ג מטמא באודם**. דדם כתיב באשה (ויקרא טו) "ואשה כי תהיה זבה, דם". וחמשה מיני דמים טמאים באשה: **וְאִינוּ חוֹלֵק**. בזמן שהנכסים מרובים - הבנים דוחים [אותו] אצל הנקבות [ועיין ת"ט ב"ב פ"ט

לרפואת דבורה בת תרצה שושנה

ביכורים - פרק רביעי

משנת רפאל - תלא

פְּאֲנָשִׁים אבל אשה אינה חייבת בכל אלו, וְחֵיב
בְּכָל הַמְצוֹת הָאֵמוּרוֹת בַּתּוֹרָה פְּאֲנָשִׁים -
אפילו במצוות עשה שהזמן גרמא שהנשים פטורות:

משנה ג

פִּיצַד שְׁוֵה אַנְדְּרוֹגִינוֹס לְנָשִׁים?

מְטַמֵּא בְּאָדָם - בראיית דם אדום כדין גידה או
זבה פְּנָשִׁים,

וְאֵינוֹ מְתַיַּחַד עִם הָאֲנָשִׁים פְּנָשִׁים,

וְאֵינוֹ זָקוּק לְיָבוּם - אם אחיו מת בלי בנים, ואין

יבם אלא הוא, לא מייבם ולא חולץ פְּנָשִׁים,

וְאֵינוֹ חוֹלֵק את ירושת האב עִם הַבָּנִים בזמן

שהנכסים מרובים, פְּנָשִׁים אלא ניזון מהנכסים

כבנות, **וְאֵין אוֹכֵל** - אם הוא כהן בְּקִדְשֵׁי הַמִּקְדָּשׁ כגון

חטאות ואשמות, שנאכלים רק לזכרי כהונה, פְּנָשִׁים,

וְאִמּוֹ יוֹשֶׁבֶת עָלָיו - על לידתו בְּדָם טָמֵא

שבועיים כיוולדת נקבה פְּנָשִׁים,

וּפְסוּל מִן הָעֵדוּת פְּנָשִׁים,

וְאֵם נִבְעֵל בְּעֵבְרָה - שבא עליו אחד מקרוביו או

מפסולי כהונה נִפְסָל מִן אֲכִילַת הַתְּרוּמָה פְּנָשִׁים:

משנה ד

פִּיצַד שְׁוֵה אַנְדְּרוֹגִינוֹס לְאֲנָשִׁים וְנָשִׁים?

חֵיבִים עַל מִכְתּוֹ וְקִלְלָתוֹ, פְּאֲנָשִׁים וְנָשִׁים,

וְהַהוֹרְגוֹ שׁוֹגֵג גּוֹלָה לְעִיר מִקְלָט, וּמְזִיד נִהְרַג,

פְּאֲנָשִׁים וְנָשִׁים,

וְאִמּוֹ מְבִיאָה עָלָיו קֶרֶבֶן יוֹלֶדֶת, פְּאֲנָשִׁים וְנָשִׁים, וְאוֹכֵל אם הוא כהן

בְּקִדְשֵׁי הַגְּבוּל כגון תרומה, תרומת מעשר וחלה פְּאֲנָשִׁים וְנָשִׁים, וְנוֹחַל

לְכָל הַנְּחָלוֹת פְּאֲנָשִׁים וְנָשִׁים - אם אין שם יורש אלא הוא, יורש הכל, ולא

אומרים שהוא בריה בפני עצמה ואינו בן ירושה:

משנה ה

פִּיצַד אַנְדְּרוֹגִינוֹס אֵינוֹ שְׁוֵה לְאֲנָשִׁים וְנָשִׁים?

אֵין שׁוֹרְפִין תְּרוּמָה עַל טָמְאָת זִבְתּוֹ - אם ראה אודם לבד או לובן לבד ונגע

ר' עובדיה מברטנורא
ואם נבעל בעבירה. שבא עליו
אחד מקרוביו, או מפסולי
כהונה שאם היתה נקבה היתה
נפסלת מן התרומה - אף
האנדרוגינוס נפסל, אע"פ
שהזכר שנבעל לא נפסל
כדאיתא בבכורות [פ"ז מ"ז]. ויש
מפרשים, אפילו נבעל מכל
אדם - נפסל מתרומה משום
דביאתו בעבירה, ויש לגמגם,
דהוי תרתי דסתרי, אם אתה
מחשבו כזכר - אינו נפסל
בביאת עבירה אפילו מן
הכהונה, ואם אתה מחשבו
כנקבה - אינה נפסלת כי אם
בביאת הפסולים או בביאת
אחד מקרובים שהיא ערוה:
ד ונוחל לכל הנחלות. אם אין
שם יורש אלא הוא - יורש
הכל, דלא תימא בריה בפני
עצמו הוא ולא בר ירושה הוא,
קא משמע לן [ב"ב פרק ט' משנה
ב'. עיין רש"י]: ה אין שורפין
תרומה וכו'. אם ראה לובן לבד
או אודם לבד, משום דהוי ספק,
כדתנן במסכת זבים [פ"ב מ"א].
אבל אם ראה לובן ואודם
כאחת - שורפין, שהוא טמא
ממה נפשך. עיין בגדה [דף כח.]: